

149

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1954 r.

w sprawie wypadków w zatrudnieniu.

Na podstawie art. 36 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Na równi z wypadkami pozostającymi w związku z zatrudnieniem, określonymi w art. 36 ust. 2 dekretu, uważa się wypadki, jakim ulegną pracownicy:

- 1) w związku z wykonywaniem funkcji i zadań zleconych im przez organizacje polityczne, zawodowe lub społeczne,
- 2) podczas zorganizowanej dobrowolnie lub zarządzonej przez władze pomocy siewnej, żniwnej lub akcji mającej na celu ochronę pionów,
- 3) podczas ratowania innych obywateli z grożącego im życiu niebezpieczeństwa,
- 4) podczas udzielania przedstawicielowi władzy państwowej pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych,
- 5) podczas brania udziału w ściganiu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub podczas ochrony innych obywateli przed napaścią.

§ 2. 1. Jeżeli wskutek wypadków wymienionych w § 1 osoby nie będące pracownikami stały się inwalidami albo zmarły, przysługuje prawo do renty inwalidzkiej lub rodzinnej oraz do innych świadczeń na warunkach przewidzianych w dekreście z zastrzeżeniem, że za podstawę wymiaru renty przyjmuje się zarobek w kwocie 800 zł.

2. Osobom nie będącym pracownikami, które wskutek wypadków wymienionych w § 1 doznały okaleczenia lub zachorowały, przysługuje prawo do pomocy leczniczej i protezowania w zakresie następstw wypadku, chociaż nie mają prawa do renty. Jeżeli wspomniane wypadki spowodowały śmierć tych osób, przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu, zasiłek pogrzebowy w wysokości 800 zł.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
w z. L. Chajn